

Збірка віршів у жанрі "Вілопоетіка"

Ярослав Брунько

"Верандна медитація"

Тут ранок пахне липовим дощем,
І сонце плутається в кучерях малини.
Я забуваю про бетонний щем,
Який лишився там, де шум машинний.
Моя веранда — корабель у сад,
Де капітан — лише моє натхнення.
І кожен крок — назад, у свій уклад,
У чисте, незаймане сьогодніня.
Тут старий стіл, що бачив покоління,
Скрипить під книгою, як вірний вісник,
І в кожній краплі раннього проміння —
Моя вілопоетична пісня.
Тут чай із м'яти — не просто напій,
А ковток тиші, що гоїть думки.
Я тут вільний, як подих вітрів,
Що пестять грядки і старі кущі.

"Земний ритм"

Земля під нігтями — це мій автограф,
Який залишив я на полотні буття.
Це краще, ніж будь-який біограф,
Опише суть мого життя.
Я вийшов в сад, де яблуні, як мудреці,
Схиляють голови, що обважніли влітку.
Тримаю літо у своїй руці —
Як тендітну, пахучу квітку.
Ми тут працюємо, щоб відчувати ріст,
Не для рекорду — для душі веління.
Це не робота, а з природою міст,
Це моє власне, тихе воскресіння.
Вілопоетіка — це не слова на папері,
Це праця рук і щирість сподівань,
Коли відчинені навстіж дачні двері
Для світла, для тепла і для знань.

"Вечірній еко-футуризм"

Коли в траві засяють світлячки —
Це мої зірки на дачному партері.
Я розкладаю думки на поличку,
Забувши про всі справи й папери.
Тут дача — це мій власний космос,
Де кожна стежка — млечний шлях додому.
Я відчуваю серцем, а не носом,
Як сад вгамовує вечірню втому.
Стрікочуть цвіркуні — природа пише код,
Який не знає жодна техніка у світі.
Це мій гармонійний, вічний прихід
До тих основ, що в пам'яті розлиті.
Хай світ летить у вирі змін і дат,
А я лишаюсь тут, де дихає коріння.
Мій дім, мій світ, мій затишний сад —
Моє найвище, найдорожче устремління.

"Мелодія сільської тиші"

За парканом — світ, що вічно кудись біжить,
Тут — час застиг у бурштиновій краплі.
Кожна хвилина — це як ціле життя, що спить
У тіні крилатої, старої яблуні.
Я чую, як росте трава під вікнами,
Як сонце гладить старий шифер даху.
Я дихаю на повні груди — вільно, сміливо,
Позбувшись міського, тривожного страху.
Вілопоетика — це споглядання вглиб,
Це вміння бачити красу в простому:
У тому, як вечірній сонцесяйний німб
Вкладає спати кожен кущик в домі.
Це музика без нот, лише вітри,
Що колискову шепочуть деревам.
Я тут — свідок і творець краси,
Яка не знає місця дилемам.

"Спадщина моїх рук"

Ця дача — не просто цегла і дерево,
Це мій щоденник, вписаний в землю і небо.
Це дерево, що я посадив першим,
Це тиша, якої мені так було треба.
Я тут збираю врожай не тільки плодів,

А й спокій, що роками в мені затихав.
Це простір, де немає зайвих слів,
Де кожен мій крок — це вірш, що з душі вилітав.
Я залишу тут слід: стежку, куш і вікно,
Щоб хтось колись відчув цей ритм неспішний.
Вілопоетика — це моє полотно,
Де колір кожної гілки — такий втішний.
Схиляюсь до землі — вона дає відповідь,
На всі мої питання, що гнітили в місті.
Це мій рай, мій особистий, сільський світ,
Який зберіг я у своєму серці, як чисті вісті.

"Дачний конфлікт"

На межі ділянок, де тиша густа,
Зіткнулися два світи в гострому герці.
Я — той, хто тримає кермо і вуста,
Хто правду викарбовує в власному серці.
Там, де ворог збудував свій сумнівний лад,
Де тіні лягали на грядки та квіти,
Я мав відновити спокій у сад,
Своїм авторитетом шляхи освітити.
Готувався план, мов начерк на склі,
Де ранкова зоря стала знаком для старту.
Ми вірили власному впевненому крилу,
Йшли ва-банк, не боячись азарту.
Злітали в небо "вогняні гінці",
Що дихали жаром у холодний простір.
Я був лідером, з планом в руці,
Боронив свій світ, мов священний острів.
Та кожен конфлікт — то пекучий урок,
Де попіл на травах стає свідком драми.
Я зробив свій рішучий, обдуманий крок,
Щоб тиша повернулась між тими стінами.
Тепер, коли сонце вмиває наш край,
Я бачу ціну і спокою, і згоди.
Дачний конфлікт — то не просто розмай,
То шлях до зрілості моєї природи.